

вазъ съ червена боя и яйце отдолу надлъжъ по стената, помела двора, измила, изчистила; засмѣла се оная ми ти кжшурка като момиче. Радва се и дѣдо Пеню и хемъ дѣлка нѣщо на дръвника, хемъ все къмъ бабата поглежда. А пкъ котката се следъ нея, върти се, отърква се около краката ѝ и мъррръ... мъррръ... Радостъ!

Минало се недѣля, дошла втора, а баба Пенювица все шета, все нарежда, ама нѣщо я човърка, пкъ не смѣе да каже. Най-последно се претрашила и му рекла:

— А бре, дѣдо, рекла, тѣй и тѣй, рекла, когато дойде да ме искашъ и разправяше, че туй имашъ, онуй имашъ, рече ми, че си ималъ и две воденици, пкъ толкова време откакъ съмъ тука, нито ти си отишелъ да ги наведишъ, нито пкъ мене заведе да ги видя и имъ се порадвамъ.

— Ууу... за воденичкитѣ ли? Азъ, рекълъ, съмъ забравилъ пкъ. Ами, че тѣ, рекълъ, сж ей тамъ въ малкото долапче подъ полицата. Едната, рекълъ, по-новата е за кафе, а другата е за черъ пиперъ.

